

ZANEMARENI DVOJNIK

Uvod u priču

Ne verujem da iko ima više dvojnika od njega. Ali, on bez toga i ne može: dvojnici su mu neophodni, jer ko bi inače radio sve one stvari koje on prisvaja ili se njemu pripisuju? Istovremeno, teško da iko na svetu želi da bude nečiji dvojniki više nego što on želi; ko mu se god dopadne, bilo zbog čega, on bi da bude baš taj. Ako pažljivije proučimo ovu želju da liči na neke druge, ili da bude drugi, otkrićemo da je ona u službi zadatka da svi drugi budu on. On se pretvara da je nečiji dvojniki, jer bi da tog drugog preobrazi u svog dvojnika. Tako, naposljetku, u njegovom svetu postoji samo on i gotovo beskrajna svita njegovih dvojnika. U njemu je aždaja koja nas guta. Onda se on tobože čudi kako to da je iz dana u dan sve teži. U trenucima iskrenosti, čak ni on ne zna gde će i kako ta priča završiti. I da li ona uopšte ima kraja? Mera do koje je danas dospela jedva da se može pojmiti. Teret kojim se do ovog časa nakrcala stalnim proždiranjem ne da se izmeriti na običnim kantarima čiji je maksimum skromnih sto dvadeset kila žive vage.

Ukratko, ko mu se primakne, neka odmah sebe otpiše, jer će biti usisan do poslednjeg gena. On je neidentifikovana crna rupa koja hukće i neprestano traži još: daj još i još. I ja njemu često, sa sigurne daljine – barem se nadam da je to odstojanje bezbedno – dovikujem da bude umereniji, da kraj ipak postoji i da neće biti srećan. Jasno je i zašto završetak te priče neće biti srećan. Njena logika je neumitna. Kad drugih kojima se hrani više ne preostane, ko ostaje? On sam. U tome je upravo pitanje kosmičke ravnoteže. Progutaće sebe i biti pretvoren u sopstvenog dvojnika, pa će svi silni pustinjski karavani njegovih dvojnika biti lišeni svog velikog originala. Lutaće pustinjom u slepoj potrazi za svojim pramodelom i nikad neće shvatiti da je onaj čiji su oni dvojnici sad jedino u njima, ili jedan od njih, najneprimetniji. Biće to kaos od priče.

Zasad nije sve izgubljeno. Šanse za oporavak priče koja se razvija na njegovoj proždrljivosti, na njegovoj pohlepi za dvojnicima, iako nisu velike, nisu ni male. Ali da bi te šanse došle na snagu, nužna je žrtva. Ljudska žrtva. Iz ljubavi prema priči, znao sam da ta žrtva moram biti upravo ja. Ja se moram žrtvovati, moram oslabiti dotle da me i lahor može razvejati, biti najslabija misao u kosmosu moćnih ideja, moram se odreći sebe, poništiti sve što jesam, rasturiti čak i ceo sistem na kojem postojim. Bolna je to odluka. Neizreciva je to žrtva. Međutim, ne vidim drugog izlaza ako hoću da mu budem od pomoći i ako hoću da se moja ljubav prema priči ispuni. Eto, reci sam, moj Eugenije, budi prijatelj makar na tren, šta bi ti uradio na mome mestu, zapitao me je, posle svog setnog poveravanja ispunjenog reckicama strave i užasa, nemogućni Mihajlo Pantić, predan ekstremnoj dijetei koja ga čini sposobnim za sve. A ja sam ga zaprepasćeno pogledao: ma daj, pusti izmotavanje, ... pitaš me, pri čemu si već odlučio, pošto ti već jesi njegov dvojniki, mada najzanemareniji od svih njegovih dvojnika, i sva tvoja muka potiče od žudnje

da te on više voli i da u mnoštvu drugih o kojima si govorio budeš jedini njegov! Otvori oči. Ogledni se. Videćeš. Zatim, predahni, i bićeš posred života, na vrhu sveta. Uzgred, dodao sam, ja taj problem nemam; naprosto znam da imam samo jednog dvojnika, izvesnog Jovicu Aćina, a taj mi je više nego dovoljan, jer ni njega, nasrtljivog, samcitog, ne mogu da se ratosiljam dok me on zajahuje i, nezasić, večito jede, cedeći iz mene još mase priče, još i još, pa se sve oblizuje i tuče me dok ne padnem i na javi i u priči.

Očekivao sam od tebe, kazaće on na to, da mi nešto važno saopštiš, ali kao da ti se, ah, stvar otima.

Strašnije, eh, znatno strašnije, odvraćiću. Ne da se otima nego se već otela, i mene uzela za taoca i ucenila da ćutim, i ne da se smiriti. Pobesnela priča. Štaviše, preti da se neću dobro provesti ako nastavim da je razotkrivam. Sve što govori o dvojnicima, može biti veoma opasno.

Ne pričaj mi o tome, odmahnuće on.

Ćutaćemo minut.

I ko ti preti, bre! – promuklo će zatim uzviknuti. Nego, daj i meni priliku da dođem do reči, da nastavim svoju priču, otvorenih očiju, priču koja je osuđena da na podudarnosti gleda kao na nešto neminovno. Ukratko, tajna dvojnika čuva tajnu svake priče, kao što tajna priče čuva tajnu svih naših dvojnika. Uzajamno zaklete, ne odaju jedna drugu. To je prijateljstvo do smrti, a to će se podudariti sa mestom kud nas dvojnici neodoljivo pozivaju.